Catalin Cofaru

Fortăreaţa

- Poftiţi biletul! Puteţi intra acum…

Luând din mers bucata de hârtie care îmi facilita accesul, am pătruns pe teritoriul fortăreţei care mi se prezenta în toată splendoarea înaintea ochilor. Individul care îmi înmânase biletul, un om trecut de prima tinereţe, cu o statură impunătoare, închise ghişeul şi plecă în mare grabă. Dar nu înainte de a mă întreba dacă sunt pregătit… Pe moment nu am dat importanţă acestui lucru, dar acum, când deja eram înăuntru, avusem o revelaţie: oare chiar sunt pregătit? Dar pentru ce să fiu? În fine, voi vedea mai târziu. Poate sunt doar aiureli…

Zidurile albe ce străjuiesc incinta fortăreţei sunt luminate difuz de câteva becuri aflate în vecinătatea drumului pe care merg. Este un drum îngust, presărat cu sute, poate mii de pietricele foarte bine selectate pentru a forma un mozaic multicolor. Din loc în loc se văd indicatoare. Dar pe care nu scrie nimic, sunt doar săgeţi. Găsesc toate acestea foarte bine aşezate în peisaj, totul pare atât de calm… Totuşi, ceva lipseşte. Nu-mi dau seama ce, dar ceva lipseşte din mecanism. Da, zic mecanism pentru că peste tot calmul aproape letargic, din când în când se aude ticăitul unui ceas ale cărui coordonate nu le pot identifica precis.

Verdele ierbii îmi aminteşte de copilărie. De curtea casei unde am crescut, de locurile din care am pornit în viaţă. Îmi trec prin minte zeci, sute, poate chiar mii de imagini, clişee ale unei existenţe pline. Şi iată-mă acum, când deja am împlinit 78 de ani, umblând pe aceste poteci şi îndreptându-mă către un obiectiv pe care nici nu ştiu dacă sunt gata să-l ating. Dar trebuie să merg înainte, fie ce-o fi! Aşa îmi zic de fiecare dată: trebuie să merg până la capăt!

Orologiul invizibil ticăie sacadat cu un zgomot surd, un zgomot care mă făcu să tresar la gândul că ceva lipseşte din peisaj… Lumina nopţii devenise ceva mai clară şi îmi călăuzea paşii de-a lungul drumului pe care păşeam. Treceam pe lângă nişte copaci cu frunzele mari şi verzi, iar la poalele lor erau pâlcuri de flori şi diverse plante care, prin frăgezimea lor, contrastau cu ideea că se aflau în interiorul unei fortăreţe. Acest

termen te duce mai degrabă cu gândul spre ceva cazon, spre ceva care impune respect mai ales datorită regulilor de conduită de la care nu te poţi abate.

Mă îndrept către nişte clădiri care se întrezăresc pe după colina din faţă. Prin ferestrele mici se vede că sunt locuite, deoarece luminile sunt aprinse. Poteca pe care am mers nu se îndreptă spre acele clădiri, aşa că trebuie să mă abat din drumul meu. Păşesc acum pe iarba moale şi iar îmi trec prin minte clişee ale unei existenţe fericite care parcă a zburat prea repede. Atenţia îmi este atrasă din nou de orologiul care bate parcă mai tare, dar nu-mi dădeam seama nici de data acesta din ce direcţie venea zgomotul.

Iată-mă ajuns aproape de clădirile pe care le văzusem mai devreme. Sunt nişte construcţii vechi, cu ferestre impresionante prin dimensiuni. Lumina ce se revărsa prin ele către exterior nu lăsa să se întrevadă mai nimic din curte, aşa că mă îndrept către ele. Picioarele încep parcă să se mişte din ce în ce mai greu, iar peste toată apăsarea ce pusese stăpânire pe fiinţa mea, ticăitul ceasului… Ajuns lângă una din ferestre, zgomotul deveni din ce în ce mai sacadat, din ce în ce mai rapid.

Fără să vreau, am bătut cu degetele în geamul ferestrei. Instantaneu, zgomotul ceasului se opri. Întorcându-mă în jurul meu, căutam parcă să desluşesc dacă sunt sau nu urmărit. Simţeam acest lucru, însă nu era nimeni. Pentru prima dată de când intrasem în fortăreaţă, aveam o puternică senzaţie că nu eram singur. Involuntar, m-am uitat la ceasul ce-l aveam la mână: se oprise şi el! L-am desfăcut de la mână, l-am scuturat uşor, dar nimic, parcă se defectase…

Bătând la uşa uneia din case, aşteptam parcă să aud paşii cuiva care îmi va deschide. Dar, linişte… Timpul parcă se oprise în loc. Am apăsat uşor pe clanţa care se deschise sub greutatea palmei mele. Scârţâitul balamalelor era acum ieşit din context, deoarece nici un alt zgomot nu se mai auzea, poate doar respiraţia ce o percepeam din ce în ce mai apăsată în urechile mele.

Am rămas surprins să constat că încăperea în care intrasem era goală, în afara unui ceas ce atârna pe peretele din faţa mea. Aşa cum era de aşteptat, şi acesta se oprise. Cu inima bătându-mi din ce în ce mai tare, am pătruns în celelalte camere, însă în toate nu găsisem decât unele şi aceleaşi obiecte

de decor: ceasuri, peste tot ceasuri care nu semănau unul cu altul, dar toate aveau o singură caracteristică, aceea că se opriseră.

Prezenţa altor fiinţe în jurul meu devenise din ce în ce mai pregnantă, însă nu-mi dădeam seama ce se întâmplă. Am ieşit din clădire şi le-am cercetat şi pe celelalte, dar peste tot am găsit ceasuri, toate oprite parcă de mâini invizibile care se sincronizaseră perfect. Dând să plec înapoi spre drumul pe care venisem mai devreme, atenţia îmi fu atrasă de un zgomot surd care venea dinspre un gard ce se afla în spatele uneia dintre clădiri pe care le cercetasem. Ajuns la locul cu pricina, am putut cu greu să nu scot un icnet de uimire, deoarece acolo se afla ceva ce îmi făcu inima să tresară. În faţa unei oglinzi, pe un scaun, se afla o persoană care suspina…

- Salutare!, spusesem, dar nu am primit niciun fel de răspuns. Am preferat să nu insist, ci doar să cercetez din priviri scena din faţa mea. Când s-a întors către mine, şocul a fost mult prea puternic. Era… eu! Parcă mă priveam într-o oglindă, însă persoana din faţa mea părea mult mai îmbătrânită decât mine. Oare să-i vorbesc?, m-am întrebat, însă până să apuc să rostesc cuvintele, spuse:

- Eram sigur că se va crea o breşă!

- O breşă?, am întrebat, aşteptând parcă să primesc ecoul răspunsului meu.

- Da, o breşă. Acum nu mai este cale de întoarcere… Eşti pregătit?

Iarăşi această întrebare! Am simţit atunci că timpul şi spaţiul se opresc iremediabil în jurul meu. Eram faţă în faţă cu o persoană pe care nu o cunoşteam, însă de care mă simţeam foarte legat. Oare chiar eram eu cel cu care vorbeam?

- Pentru ce să fiu pregătit?, am întrebat.

- Pentru marea trecere. Eşti aşteptat.

Deci, vorbeam cu mine, cu eul meu care, paradoxal, era la exterior. M-am apropiat ceva mai mult de el, studiindu-l din nou. Din discuţia care a urmat, am înţeles că fortăreaţa era de fapt un portal prin care timpul şi spaţiul se scurgeau între mai multe dimensiuni paralele. De aceea am înţeles că eul celălalt era exact persoana mea, dar care trăise o viaţă nefericită, plină de eşecuri şi care acum mă aştepta să ne intersectăm vieţile.

- Apropie-te de oglindă, îmi spuse. Priveşte în ea!

Apropiindu-mă cu sfială de oglinda în care se reflectau luminile nopţii, am atins cu degetele suprafaţa acesteia. Dar luciul ei era de fapt o pătură de apă liniştită, prin care mâna mea pătrundea fără nicio problemă. Curios fiind, am trecut şi un picior, dincolo de luciul oglinzii, simţind ceva pe care mă puteam sprijini. Aruncând o privire către eul meu, l-am văzut stând liniştit pe scaun şi, privindu-mă insistent, mă întrebă:

- Ştii că nu există cale de întoarcere, nu? Aşa se întâmplă mereu. Întotdeauna…

Încercând să-mi retrag piciorul din suprafaţa căscată înaintea mea, dar simt o reţinere stranie. Trupul meu nu mă mai ascultă. Agitându-mă, iată-mă dezechilibrându-mă şi alunecând cu totul prin oglindă. Am mai apucat doar să-mi aud eul întrebându-mă:

- Tu chiar crezi că eşti pregătit?

Nu am mai apucat să aud altceva, ci doar trupul meu care se rostogolea, apoi m-am oprit. Liniştea pusese stăpânire pe locul unde mă aflam. Era întuneric, iar singura sursă de lumină se afla la câţiva metri de mine. M-am îndreptat către acolo şi iată-mă din nou pe drumul din interiorul fortăreţei pe care mă aflasem la începutul nopţii.

Cerul părea schimbat. Stelele lipseau, În jurul meu, de-o parte şi de cealaltă a drumului pe care păşeam, copacii deveniseră uscaţi, iar florile erau ofilite. Şi peste tot zburau insecte sâcâitoare care mă ciupeau de faţă şi de mâini. Aceste imagini nu mai corespundeau deloc vechilor privelişti ce mi se înfăţişau mult mai devreme. Un miros înţepător pusese stăpânire pe aerul din interiorul fortăreţei.

Aveam brusc senzaţia că nu mai am timp să ajung către ieşire. Nu mă puteam întoarce, deoarece poteca pe care treceam se ştergea în urma mea, în locul ei ivindu-se luciul unei ape murdare şi urât mirositoare. Nu mai aveam timp…

Dar ce însemna timpul? Ceasurile nu se mai auzeau, ca şi cel de la mâna mea care rămăsese inert. Chiar aşa, ce era timpul, dacă nu doar un instrument creat de mintea noastră pentru a ne măsura trecerea efemeră prin viaţă. De-a lungul existenţei noastre ne aranjăm activităţile conform timpului, iar acesta se măsoară prin intermediul ceasului. Suntem sclavii ceasului, el ne dictează absolut tot ce vom face de când deschidem ochii dimineaţa şi până îi închidem seara.

Era straniu că nu-mi mai puteam aminti deloc prin ceea ce trecusem de-a lungul vieţii. Îmi treceau prin minte doar momentele triste, care îmi întunecaseră o parte din existenţă. Iar unele amintiri nu erau ale mele...

Îmi continuam drumul pe potecă şi, deodată, simţind umezeală la tălpi, mi-am îndreptat privirea în jos. Am văzut atunci că apa care se crea în locul drumului pe care treceam devenea din ce în ce mai adâncă. Am încercat să măresc ritmul paşilor mei, însă picioarele nu mă ascultau. Îşi continuau ritmul lent, exact ca într-un coşmar în care vrei să fugi, dar nu poţi, vrei să ţipi, însă gura parcă-i acoperită cu ceva care o strânge atât de tare că ai senzaţia că te vei sufoca.

După ce trecusem de un pâlc de copaci cu coroana diformă, am văzut în cele din urmă poarta de ieşire din fortăreaţă. Ce puţin mai era! Poate scăpam totuşi de acest vis urât care devenise drumul meu prin fortăreaţă. Apa îmi ajunse până aproape de genunchi, însă lumina zorilor începea să se întrevadă prin cei câţiva nori care se adunaseră deasupra.

O ploaie măruntă începu atunci când apreciam că mai aveam mai puţin de zece metri până la ieşire. Îmi treceau prin minte o sumedenie de imagini din timpul vieţii, însă nimic fericit, totul era atât de trist încât cu greu mă abţineam să nu plâng. Apa îmi ajunse până la brâu şi cu greu mă mai mişcam prin apa care devenea din ce în ce mai agitată şi murdară.

Iată-mă ajuns în faţa porţii. Întind mâna să deschid clanţa, însă alunec! Ceva mă trage spre fundul apei. Cu greu reuşesc să respir sub apă, iar lumina de deasupra se vede din ce în ce mai puternic. Mă împiedic de câteva crengi aflate sub apă şi îmi dau seama că acestea mă ţin imobilizat. Eliberându-mă, am reuşit să urc până la nivelul porţii, s-o deschid şi să ies dincolo. Dar simţeam în piept o durere năprasnică şi, prăbuşindu-mă lângă poartă, vedeam în depărtare câteva case pe lângă care erau oameni, copaci înverziţi şi un câmp plin de flori. Până să-mi pierd cunoştinţa, am apucat numai să aud un zgomot înfundat care se auzea foarte aproape. Era ceasul de la mâna mea, care ticăia sacadat. Privind la el, ochii mi se înceţoşară şi mi-am simţit una din urechi atingând violent solul.

Apoi, linişte... Nu mai simţeam nimic! O lumină puternică mă învăluie, aud voci, multe voci... Sunt imobilizat între nişte pereţi care mă resping şi care mă îndreaptă către ceva

necunoscut. Vocile se aud din ce în ce mai puternic, ritmul bătăilor inimii mele se accentuează, dar parcă sunt dublate, ca un ecou.

- Sunt hotărât să merg până la capăt, mă simt pregătit pentru a face acest lucru!, mi-am spus.

O notă de optimism m-a cuprins atunci când am ajuns într-un loc foarte luminos, unde mulţi oameni se aflau în jurul meu. În faţa mea se afla cineva care semăna cu mine, dar nu mai eram eu. Mă sărută uşor pe frunte şi o stare plăcută mă făcu să deschid larg ochii. Mă născusem!